

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Landstinget. № 103.

Elleve Session.

63de Møde.

Løvedagen den 24de Marts.

(Forsat.)

Thalbitzer (forts.): Det blev fra flere Sider og navnlig fra Regjeringens Side erkjendt, at Sagen var vigtig, og at der maatte arbeides hen til dens Ordning; jeg udtalte mig derfor af flere Grunde, og navnlig udtalte jeg, hvad der ogsaa er udtalt under denne Sags første Behandling af den ærede Ade Landstingsmands for Gte Kredts (Strøm), saavidt jeg erindrer, at det vilde være et stort Gode haade for Geistligheden og for Menighederne, at en Præst ikke behøvede at flytte fra en Menighed, hvor han var elsket, alene af den Grund, at han maatte søge at faae større Indtægter. Det blev ogsaa udtalt, at det vilde være en simpel Consequens af Loven om Hartfornets Egalisering, at Tiendehyrden ophørte, saant at det vilde være ufsælsigt, at Kirkerne kunde gaae ud af Privates Eie og overgaae til at blive Communens Eiendom, ligesom Tilfældet er med Skoler og Pædagogiser. Alt dette blev stærkt udtalt, og Sagen fik Fremme med stor Majoritet; den blev henviist til et Udvalg, som, efter at have confereret med Regjeringen, kom til det Resultat ikke at stemme mod Sagens Realitet, men kun at udsætte den, fordi Finantsministeren stærkt udtalte sig mod den af finantsielle Hensyn. Krigen var næppe ophørt dengang, og da tillige forskjellige Creditforeninger dengang bleve vedtagne, var han bange for, at der skulde komme et stort Antal Obligationer paa

Markedet. Man meente derfor, at Tidspunktet endnu ikke var kommet til at foretage denne Afløsning. Smidlerid kom Udvalget til det Resultat at foretage forberedende Skridt til en fuldstændig Afløsning af alle Tiender, saa at Tiender, der flere Steder bleve oppebaarne in natura, skulde ved Tvang afløses til en bestemt Pengeafgift, og Ordføreren udtalte da ogsaa, som jeg netop har seet af Landstingstidenden fra den Tid, at det var foreløbige Skridt, der maatte gjøres, før den større Reform fandt Sted, og at han haabede, at naar de vare gennemførte, vilde man kunne senere, naar vore Pengeforhold vare blevne bedre, gennemføre den hele Afløsning. Det var blot det, jeg vilde tillade mig at udhæve med Hensyn til hvad den ærede Taler, der sidder bag ved mig (F. Nielsen), httrede om, at det var et Forslag, der kom noget pludseligt paa ham; det er, som jeg har viist, temmelig gammelt, allerede i 10 Aar har der været tidt baade talt og skrevet om det. Nu er Tienden afløst, gaaet over fra Naturalbælske til en fast Indtægt, som bekjendt, siden 1856, og jeg troer derfor, at det nok kunde være paa Tiden, at Sagen blev ordnet. Der er et Punkt endnu i den ærede Talers Foredrag, som jeg ogsaa maa modsiges. Han httrede, at den nuværende Lønningsmaade var til Fordeel for Yberne, da de som oftest bleve behandlede paa en lempelig Maade, til Genstand, ja, undertiden Eftergivelse, og at derfor skulde man ikke rolle ved dette Forhold. Hvis dette Princip var rigtig, kunde Staten jo aldrig opfordre Private til at lade Tæstegodsjet gaae over til Selveiendom, thi accurat det Samme finder jo her Sted. Der er